

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Είς τὴν αίθουσαν τῆς ὑπεδοχῆς ἔκκινεν ἡ θερμάστρα
Ἐκεὶ ἐκλυδωνίζοντο, αἱ γλῶσσαι κυριῶν καὶ δεσποι-
νίδων.

Οἱ κύριοι εἶχοντες ἀποσυρθῆνεις τὴν τραπέζαν.
Ἐκεῖ δὲν ἔκκινεν θερμάστρα, ἀλλὰ ἐκυκλοφόρουν ἀρρο-
στεφῆ ποτήρια ζύθου. Αἱ γλῶσσαι ἔκινοντο ἐν τού-
τοις κ' ἐδῶ.

Ἄπενντι μου τοῖς κύριοι συνεζήσουν, φίπτοντες
πλάγια βλέμματα καθπότε καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους,
προκαλοῦντες οἰοντες τὴν συναίνεσιν μας.

Ο ἕνας ἴσχυς καὶ νευρικός, ὁ ἄλλος προσγάστωρ

δι παχὺς καὶ ροδοκόκκινος ἐκ τῆς εὐζωίας κύριος. Ἐμ-
πρὸς εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ κάλλος τῶν, δὲν ἐλογά-
σιαν οὔτε πατρικὴν καν στοργὴν. Ἐκατραχυλοῦσαν
τὰ πυκιδιά τῶν, μόλις ἐγεννῶντο, εἰς τὸ βάραθρον, ἐὰν
δὲν ἦσαν ὄρτιμελη.

— Αὐτὸς δά, διέκοψεν ὁ ἴσχυς, ἵτο ὑπερβολή.
Διατί τοχα ν' ἀφαιροῦν τὴν ζωὴν τῶν πτωχῶν αὐτῶν
πληρομάτων; Πόσοι ἀνάπτησοι λ. χ. σῆμερον δὲν ἔρ-
γάζονται καλλίτερα ἢ ποτέ ἔκεινους ποὺ ἔχουν χέρια...

— "Ἐνας Ἀμερικανὸς παῖζει μὲ τὸ ποδὶ θαυμάσιον
βισλί... Πλαγενέθη δειλᾶς ἔνας σπιθαμιαῖος νεανίος.
'Αλλ' οὐδεὶς ἔδωσε προσοχήν.

— Τί τὰ θέλετε... Λαμπρὰ ἔκαναν οἱ Σπαρτιάται
ἐξηκολούθησεν δὲρθροῦσερος. Ἡ ἄνδρες μὲ τὰ σω-

Ποιητήσσα ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ

καὶ ροδοκόκκινος, ὁ τρίτος γέρων ἀπόστρατος, π λύ-
πειρος καὶ ὀλιγόλογος. Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἥτο Σπαρ-
τιάτης.

Ἔλθεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἡ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ στόμα-
τος τοῦ ἴσχυος τὸ ζήτημα τῆς ἔξεγέρσεως τῶν Δα-
κεδαμονίων δὰ τὸ σιδηροδρομικὸν ζήτημα ἀλλ' ὁ
ἴσχυς καὶ νευρικός, γάρις εἰς τὴν εὐγλωττίαν του
παρεσύθη διπώσ χιλιετρίδας ὅλας καὶ ἔφθισεν εἰς
τὸ βάραθρον τῆς Σπάρτης.

— Οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάται δὲν ἦσαν ἄνθρωποι, διότι
ἄνθρωποι εἶνεν καὶ μεῖς, ἦσαν ἡμίθεοι, ἐφώναζεν

στά τῶν, παγματικοὶ ἀδρες, η νὰ λείπουν. Δι' αὐτὸν
καὶ οἱ ἔρχατοι Σπαρτιάται ἔφθασαν εἰς τὸ κατακί-
ρυφον τῆς πολεμικῆς δέξης.

— Μα τότε, κύριέ μου, διέκοψεν ὁ ὠχροκίτεινος
κύριος θυμωθείς — καίτοι Κιαάδας δὲν ύπάγει πλέον
— ἀξιέπαινοι θὰ εἰνε κατὰ τὴν γύνωμην σας καὶ οἱ
ἄγριοι ἔκεινοι δι έποιοι ἀμύκ γηρασούν, οἱ γονεῖς των
τούς ρίπτουν εἰς τὰ θηριά ως ἀχρήστους.

— Δὲν συνενοούμεθα. Τὸ ἔκαμνον ἔκεινοι, διότι
ἐπφρονόουν δὰν εἴσοντες ἀνθρώπους· σὺ διαιλεῖς περὶ
γερόντων... Ἐπειτά τότε ἦσαν οἱ νέοι φλαύλαι καὶ